

били правили неприлични работи, но не смѣла да каже на чичо Стоименъ, за да не стане нѣщо лошо. Въ моята детска душа се възбудиха странни чувства: съ своята хубостъ, съ сладката си пѣсенъ, сега стрина пълнѣше сърцето ми. Тя ми стана повече мила. Отъ друга страна, не знамъ защо, ревностъ и умраза усѣтихъ къмъ Дончо. Той не се държеше като подчиненъ, като калфа, а като човѣкъ, който има стрина въ ржцетѣ си. И нѣкакъ жалъ ми стана за чичо. Какъвъ левентъ мжжѣ бѣше той, а Дончо като джудже при него!

Детето приплака вкжщи. Стрина извика: „Гошко, мамии!“ И крехко се изсмѣ, па намигна на Дончо и отлетѣ вжтре. Следъ малко отново слѣзе въ двора съ Гошко въ ржце. Тя го страстно стискаше въ пригрѣдкитѣ си, гледаше изподъ вежди съ огнени очи къмъ Дончо, а пълнитѣ ѣ гърди се люлѣеха отъ вълнение. Съ силни цѣлувки тя цѣлуваше детето, отдѣляше го отъ запаленитѣ си устни, погледнѣше Дончо и пакъ зацѣлуваше.

Хлопна портата. Следъ малко се показа единъ огъ чирацитѣ: носѣше голѣма симидена пита, съ разни шарки изпѣстрена отъ край до край. Изпратилъ я отъ дюкяна чичо. Отъ три-четири дни той се бѣше завъртѣлъ въ града: не бѣше излизалъ по селата.

Ето и баба, и мама и тета Мара пристигнаха усмихнати, весели. Надойдоха и други жени. Всички радостно поздравяваха стрина. Всѣки наредъ поемаше Гошко, погалѣше го и го дадѣше на друга. На калдърѣма, изпѣстренъ между отдѣлнитѣ му камени съ ситна тревица, бѣше послана голѣма рогозка. Имаше тукъ-таме и скемлета—низки, съ четири крака столчета безъ облѣгала. Едни отъ женитѣ — по-старитѣ — насѣдаха на рогозката и се облѣгнаха на възглавници. По-младитѣ седнаха на скемлетата. Разговоръ подеха женитѣ. Разпитваха се едни други за здравето, за домашнитѣ си работи — за плетене, предене, сукане, за ткане, за коя какви мжнотии имала, когато навивала и сновала. Заприказваха за зли турци, вършили надъ раята пакости, убий-